

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **Ing. V. S.**, zastoupený Mgr. Miloslavem Strnadem, advokátem se sídlem Jugoslávská 620/29, Praha 2, proti žalovanému: **Magistrát města Plzně**, se sídlem Škroupova 4, Plzeň, za účasti: **HURPEZ spol. s r. o.**, se sídlem Chvojová 72/1, Plzeň, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 1. 2025, č. j. 57 A 7/2025-91,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Úřad městského obvodu Plzeň 3 rozhodnutím ze dne 4. 1. 2024 schválil v řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení společné povolení ke stavebnímu záměru stavby „*Bytový dům, Plzeň, ul. Ch.*“ na pozemku parc. č. X v k. ú. D. Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 8. 11. 2024, č. j. MMP/408051/24, které bylo žalobci oznámeno veřejnou vyhláškou dne 26. 11. 2024.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2024, č. j. MMP/408051/24, podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Krajský soud tuto žalobu odmítl pro opožděnost.

Podle krajského soudu se v daném případě aplikovala zvláštní lhůta k podání žaloby, a to podle § 306 odst. 1 zákona č. 283/2021 Sb., stavebního zákona (dále „*nový stavební zákon*“), která činila jeden měsíc ode dne oznámení rozhodnutí žalobci. Tato lhůta se podle § 331 ve spojení s § 334a odst. 3 věta druhá nového stavebního zákona použila na soudní řízení zahájená po 1. 7. 2024. Přitom Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře dospěl k závěru, že zvláštní úprava žalobních lhůt podle § 306 nového stavebního zákona se uplatní i tehdy, pokud bylo žalobci oznámeno konečné rozhodnutí správního orgánu ve věci před účinností uvedeného ustanovení, tedy ještě za účinnosti obecné úpravy lhůt dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Vzhledem k tomu se speciální nová žalobní lhůta nepochybně musí uplatnit tím spíše v případě, kdy napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno již za účinnosti § 306 nového stavebního zákona. Skutečnost, zda stavební úřad postupoval při vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) [dále „*starý stavební zákon*“], nebo podle nového stavebního zákona, byla pro posouzení délky žalobní lhůty právně irelevantní.

[3] Při aplikaci na skutkové okolnosti nynější věci vyšel krajský soud z toho, že rozhodnutí žalovaného bylo žalobci oznámeno veřejnou vyhláškou dne 26. 11. 2024. Jednoměsíční lhůta k podání žaloby tak podle krajského soudu marně uplynula dne 27. 12. 2024. Protože žalobce podal žalobu až dne 22. 1. 2025, učinil tak opožděně.

[4] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále „*stěžovatel*“) kasační stížnost.

[5] V kasační stížnost uvedl stěžovatel tři okruhy kasačních námitek. Podle stěžovatele se na základě jazykového znění § 306 odst. 1 nového stavebního zákona vůbec neměl použít na jeho případ, neboť zákonodárce tímto ustanovením nechtěl pouze zkrátit lhůtu k podání žaloby, ale založil tím zcela nový žalobní typ – žalobu proti rozhodnutí stavebního úřadu ve smyslu prvostupňového správního orgánu. Dále stěžovatel uvádí, že brojl proti rozhodnutí vydanému v řízení, které bylo zahájeno a vedeno podle starého stavebního zákona; tudíž se na jeho případ měly plně použít závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2024, č. j. 51 A 55/2024 - 72, a tedy právní úprava dle starého stavebního zákona. Nejednoznačné znění právního předpisu navíc nemůže být prostřednictvím pojmu „*neobratného zákonodárce*“, jak jej užil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 11. 2024, č. j. 3 As 183/2024 - 26, vykládáno v neprospěch jednotlivce, k čemuž stěžovatel rovněž odkázal na znění jiných právních předpisů, ve kterých zákonodárce dokázal formulovat ustanovení o speciálních žalobních lhůtách pečlivěji.

[6] Ke kasační stížnosti se stručně vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí. Stěžovatelova kasační argumentace se v dané věci podle žalovaného shoduje s kasační argumentací žalobkyně ve věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 As 183/2024. Žalovaný proto odkázal právě na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 183/2024 - 26.

[7] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[8] Nejvyšší správní soud nejdříve hodnotil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102, věta první s. ř. s.), proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

pokračování

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2, věty první s. ř. s. Stěžovatel přitom správně podřadil svou kasační stížnost pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., neboť z povahy věci se jedná o jediný v úvahu přicházející kasační důvod (k tomu srov. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, č. 625/2005 Sb. NSS).

[9] Kasační stížnost **není** důvodná.

[10] Podstata stěžovatelovy kasační argumentace spočívá v nesouhlasu s odmítnutím jeho žaloby pro opožděnost. Tuto argumentaci shrnul Nejvyšší správní soud výše v odst. [5].

[11] Podle § 306 odst. 1 nového stavebního zákona *žalobu proti rozhodnutí stavebního úřadu, s výjimkou rozhodnutí o přestupku, lze podat do 1 měsíce poté, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno*. Podle § 331 stejného právního předpisu *soudní řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle dosavadních právních předpisů*. Podle § 334a odst. 3 věty druhé nového stavebního zákona se pro účely přechodných ustanovení v části dvanácté hlavy II dílu 4 (mezi něž se řadí také § 331) za den nabytí účinnosti tohoto zákona považuje 1. červenec 2024.

[12] Jako první se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelovou kasační námitkou týkající se nejasného jazykového znění § 306 odst. 1 nového stavebního zákona. Na základě jazykového znění § 306 odst. 1 se podle stěžovatele toto ustanovení vůbec nemělo použít na jeho případ, neboť zákonodárce tímto ustanovením nechtěl pouze zkrátit lhůtu k podání žaloby, ale založil tím zcela nový žalobní typ – žalobu proti rozhodnutí „*stavebního úřadu*“ ve smyslu prvostupňového správního orgánu.

[13] Shodnou námitkou se zabýval Nejvyšší správní soud již v krajském soudem citovaném rozsudku č. j. 3 As 183/2024 - 26. Zde Nejvyšší správní soud uvedl, „že ačkoli zákonodárce v § 306 nového stavebního zákona používá pojem stavební úřad, z kontextu tohoto ustanovení (zejména pak použití pojmu v souvislosti se soudním přezkumem rozhodnutí zmiňovaného správního orgánu) je zřejmé, že jde pouze o neobratnou formulaci zákonodárce. Rozhodnutím stavebního úřadu je nepochybně myšleno konečné rozhodnutí správního orgánu ve věci, v projednávaném případě rozhodnutí žalovaného jako odvolacího správního orgánu (odst. [25] zmíněného rozsudku). Byť tento rozsudek posléze zrušil Ústavní soud (k čemuž viz níže), důvod zrušení rozsudku č. j. 3 As 183/2024 - 26 spočíval v jiném právním důvodu a zde citovaný závěr nebyl Ústavním soudem zpochybněn a v tomto směru z něj lze i nadále vycházet.

[14] I podle nyní rozhodujícího senátu Nejvyššího správního soudu je nepochybné, že byť zákonodárce skutečně užil nepřilíš zdařilé sousloví „*žalobu proti rozhodnutí stavebního úřadu*“, měl tím nepochybně na mysli obecné označení pro konečné rozhodnutí správního orgánu ve věci; v daném případě tedy rozhodnutí Magistrátu města Plzně jako odvolacího správního orgánu. O tomto závěru svědčí podle Nejvyššího správního soudu již zmíněný systematický výklad předmětného ustanovení – tedy použití sporného sousloví v souvislosti se soudním přezkumem rozhodnutí správního orgánu, se kterým se neodmyslitelně pojí

povinnost vyčerpání řádných opravných prostředků před podáním žaloby ke správnímu soudu (k tomu srov. § 5 a § 68 odst. 1 s. ř. s.), na což se váže i postavení správního orgánu rozhodujícího v posledním stupni jako účastníka takového soudního řízení (k tomu srov. § 69 s. ř. s.). O tomto závěru svědčí i důvodová zpráva k novému stavebnímu zákonu, ze které zřetelně vyplývá, že jednoměsíční lhůtu k podání žaloby zakotvil zákonodárce jako novinku oproti standardní dvouměsíční obecné lhůtě k podání žaloby proti rozhodnutí podle § 72 odst. 1 s. ř. s. – tedy proti konečnému rozhodnutí správního orgánu, jak bylo uvedeno výše (k tomu srov. zmíněná důvodová zpráva – zvláštní část, k § 305). Nejvyšší správní soud navíc odkazuje na svou dnes již bohatou judikaturu k § 306 odst. 1 nového stavebního zákona, ve které se standardně posuzuje dodržení lhůty k podání žaloby právě proti odvolacímu rozhodnutí správního orgánu – srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2025, č. j. 10 As 241/2024 - 42, ze dne 27. 3. 2025, č. j. 6 As 239/2024 - 31, či ze dne 5. 6. 2025, č. j. 2 As 265/2024 - 41.

[15] Ze všech uvedených důvodů tedy dospěl Nejvyšší správní k závěru o nedůvodnosti této kasační námitky. Zvláštní lhůta pro podání žaloby podle § 306 odst. 1 nového stavebního zákona se neváže na stěžovatelem uváděný a jím blíže nespecifikovaný nový žalobní typ spočívající v žalobě proti rozhodnutí stavebního úřadu ve smyslu prvostupňového správního orgánu, ale naopak představuje speciální (zkrácenou) lhůtu k podání žaloby proti konečnému rozhodnutí správního orgánu ve věci, v posuzovaném případě tedy proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně jako odvolacího správního orgánu.

[16] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stěžovatelovou námitkou spočívající v tom, že stěžovatel brojil proti rozhodnutí vydanému v řízení, které bylo zahájeno a vedeno podle starého stavebního zákona; tudíž se na jeho případ měly plně použít závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2024, č. j. 51 A 55/2024 - 72, a tedy právní úprava podle starého stavebního zákona.

[17] Úvodem svého právního hodnocení této námitky Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelem zmiňovaná judikatura v podobě rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 183/2024 - 26 i rozsudků Krajského soudu v Praze není přílehavá. Je tomu tak mj. z důvodu rozdílu v podstatné skutkové okolnosti, jak Nejvyšší správní soud dále vysvětlí.

[18] Krajský soud v Praze v rozsudku č. j. 51 A 55/2024 - 72 neposuzoval žalobu proti rozhodnutí jako v nynějším případě, ale návrh na zrušení části opatření obecné povahy – územního plánu N. Krajský soud se v tomto rozsudku nezabýval výkladem lhůty k podání žaloby podle § 306 odst. 1 nového stavebního zákona, ale výkladem otázky nepřipustnosti návrhu na zrušení opatření obecné povahy podle § 307 odst. 2 nového stavebního zákona, tedy v případech, kdy takový návrh obsahuje pouze důvody, které navrhovatel neuplatnil v řízení o vydání opatření obecné povahy, ač tak učinit mohl. Zde krajský soud dospěl k závěru, že nepřipustnost návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části podle § 307 odst. 2 nového stavebního zákona je spojena jen s neuplatněním důvodů, které mohly být uplatněny v řízení o vydání opatření obecné povahy vedeném podle nového stavebního zákona. Na návrh na zrušení části územního plánu vydaného podle starého stavebního zákona toto ustanovení podle krajského soudu nedopadá (odst. 32 rozsudku).

pokračování

[19] V rámci tohoto právního závěru vyšel krajský soud taktéž z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2024, č. j. 41 A 18/2024 - 101, na který stěžovatel rovněž upozornil ve stávající kasační stížnosti, a ve kterém krajský soud (srov. odst. 48 až 59) dospěl ke shodnému právnímu názoru jako v případě rozsudku č. j. 51 A 55/2024 - 72.

[20] Konečně rozsudkem, na který ve svém usnesení odkázal krajský soud, a který se zabýval výkladem § 306 odst. 1 nového stavebního zákona, je rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 183/2024 - 26. V něm dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zvláštní úprava žalobních lhůt podle § 306 nového stavebního zákona se uplatní i tehdy, pokud bylo žalobci oznámeno konečné rozhodnutí správního orgánu ve věci před účinností uvedeného ustanovení, tedy ještě za účinnosti obecné úpravy lhůt dle § 72 odst. 1 s. ř. s. S tímto právním názorem se posléze neztotožnil Ústavní soud, který nálezením ze dne 26. 3. 2025, sp. zn. I. ÚS 3241/24, daný rozsudek Nejvyššího správního soudu zrušil. Ústavní soud dospěl k opačnému závěru, tedy že nová právní úprava se zkrácenou jednoměsíční lhůtou k podání žaloby se měla použít prospektivně tak, že se na lhůty započaté za předchozí právní úpravy nepoužije, a v případě tehdejší žalobkyně se mělo postupovat podle přechozí úpravy obsažené v § 72 odst. 1 s. ř. s.

[21] Jak však Nejvyšší správní soud upozornil již výše, žádný ze zmíněných rozsudků není přílehlavý na nynější případ, a to z následujících důvodů.

[22] Krajský soud v Praze se ve stěžovatelem odkazovaných rozsudcích zabýval výkladem jiného ustanovení nového stavebního zákona, a tedy i jinou právní otázkou, než na které je založen zde posuzovaný spor. Výkladem shodného ustanovení se naopak zabýval třetí senát Nejvyššího správního soudu ve výše uvedeném rozsudku, avšak ani tento rozsudek není pro nynější věc použitelný. Jak Nejvyšší správní soud zdůraznil již výše, všechny tři rozsudky se lišily v jedné zásadní skutkové odlišnosti spočívající v datu vydání napadeného aktu (u rozsudků krajského soudu opatření obecné povahy, u rozsudku třetího senátu správního rozhodnutí). Ve všech případech totiž byly sporné akty vydány před 1. 7. 2024, tedy **před nabytím účinnosti** § 306 odst. 1, resp. § 307 odst. 2 nového stavebního zákona (v případě rozsudku č. j. 51 A 55/2024 - 72 bylo napadené opatření obecné povahy vydáno dne 24. 4. 2024, v případě rozsudku č. j. 41 A 18/2024 - 101 dne 18. 4. 2024 a v případě rozsudku č. j. 3 As 183/2024 - 26 bylo napadené správní rozhodnutí vydáno dne 6. 6. 2024 a tehdejší žalobkyni doručeno dne 11. 6. 2024).

[23] Právě uvedená skutečnost představuje zásadní odlišnost nynější věci od sporů, na něž odkazoval stěžovatel. Ve stávající věci totiž bylo rozhodnutí o stěžovatelově odvolání stěžovateli oznámeno veřejnou vyhláškou dle § 25 odst. 2 správního řádu až dne 26. 11. 2024 (o čemž mezi účastníky není sporu), tedy až **po nabytí účinnosti § 306 odst. 1 nového stavebního zákona**.

[24] Z nyní přezkoumávaného usnesení krajského soudu je zřejmé, že krajský soud zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 183/2024-26 toliko podpůrně, kdy jeho prostřednictvím vyvodil, že pokud Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku dospěl k závěru, že „*zvláštní úprava žalobní lhůty podle § 306 stavebního zákona se uplatní i tehdy, pokud bylo žalobci oznámeno konečné rozhodnutí správního orgánu ve věci před účinností uvedeného ustanovení, tedy ještě za účinnosti obecné úpravy lhůt dle § 72 odst. 1 s. ř. s.*“, tím spíše se speciální nová žalobní lhůta podle § 306 odst. 1 nového stavebního zákona musí uplatnit

v případě, kdy napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno již za účinnosti § 306 stavebního zákona (srov. odst. 5 usnesení krajského soudu).

[25] Podle Nejvyššího správního soudu však v zásadě nebylo třeba, aby krajský soud uvedený rozsudek vůbec citoval, neboť závěr o tom, že se ve stěžovatelově věci uplatnila zkrácená žalobní lhůta podle § 306 odst. 1 nového stavebního zákona vyplývá již jen ze samotné právní úpravy – konkrétně z § 306 odst. 1 ve spojení s § 331 a § 334a odst. 3 věty druhé nového stavebního zákona a skutečnosti spočívající v tom, že stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného doručeno až dne 26. 11. 2024.

[26] Jak totiž Nejvyšší správní soud uvedl již výše, podle přechodného ustanovení obsaženého v § 331 nového stavebního zákona se podle dosavadních právních předpisů mají dokončit pouze soudní řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti nového stavebního zákona. Za den nabytí účinnosti nového stavebního zákona se podle § 334a odst. 3 věty druhé pro tento účel považuje 1. 7. 2024. Nejvyšší správní soud opakuje, že mezi účastníky není sporu o tom, že rozhodnutí žalovaného bylo stěžovateli doručeno až dne 26. 11. 2024 a ode dne následujícího začala stěžovateli plynout zkrácená jednoměsíční lhůta k podání žaloby podle § 306 odst. 1 nového stavebního zákona. Ve stávající věci tedy podle Nejvyššího správního soudu nevystaly žádné výkladové potíže a nebylo ani třeba, aby krajský soud jakkoli vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 183/2024-26. Nynější případ se naopak řídil standardním právním pravidlem spočívajícím v tom, že lhůta k podání žaloby se posuzovala podle účinného právního předpisu, kterým v listopadu 2024 byl nepochybně § 306 odst. 1 nového stavebního zákona, který se aplikoval ode dne 1. 7. 2024. Tento závěr navíc opakovaně potvrdil i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře – srov. již výše citované rozsudky č. j. 6 As 239/2024 - 31, č. j. 10 As 241/2024 - 42, či rozsudky ze dne 9. 4. 2025, č. j. 1 As 10/2025 - 34, ze dne 17. 4. 2025, č. j. 1 As 25/2025 - 30, či ze dne 15. 5. 2025, č. j. 3 As 242/2024 - 39, jakož i shora zmíněný nálezný Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 3241/24, ve kterém Ústavní soud potvrdil, že z § 331 nového stavebního zákona vyplývá, že soudní řízení zahájená za účinnosti nové právní úpravy se budou touto novou úpravou řídit (odst. 35 nálezu).

[27] Jak navíc správně konstatoval již krajský soud, pro aplikaci § 306 odst. 1 nového stavebního zákona v dané věci nebylo s ohledem na výše představený právní názor nijak podstatné, zda stavební úřad postupoval při vydání žalobou napadeného rozhodnutí podle starého, nebo nového stavebního zákona (tedy podle jaké právní úpravy probíhalo stavební řízení). Nový stavební zákon totiž neobsahuje žádné přechodné ustanovení, které by uvádělo, že se dřívější právní úpravou budou řídit jak správní řízení zahájená dle starého stavebního zákona, tak jejich následný soudní přezkum. Nový stavební zákon naopak obsahuje přechodné ustanovení odděleně pro správní řízení (§ 330) a pro navazující soudní řízení (již výše opakovaně citovaný § 331). Každé z uvedených ustanovení tedy má zcela jiný předmět a dopadá na jiná řízení. Podání žaloby proti rozhodnutí stavebního úřadu je přitom prvním úkonem řízení soudního, které je jím zahájeno (§ 32 s. ř. s.). Není pokračováním řízení správního, a tedy nemůže být vnímáno jako další úkon ve správním řízení. Ustanovení § 330 nového stavebního zákona tedy na soudní řízení, včetně jeho zahájení a lhůty pro to stanovené, nedopadá. Nejvyšší správní soud se ve své judikatuře navíc vyjádřil i k této otázce a zdůraznil, že „nebylo třeba, aby zákonodárce v § 330 odst. 1 a 9 stavebního zákona z roku 2021 výslovně uvedl, že tato pravidla vztahuje pouze na správní řízení, nikoli také na soudní přezkum. Formulace užitá zákonodárcem, systematické zařazení ustanovení

pokračování

*v právním předpisu i shora zmiňovaná judikatura dávají [...] dostatečnou odpověď*⁴⁶ (srov. již výše zmíněný rozsudek č. j. 3 As 242/2024 - 39, odst. [21]).

[28] Důvodnost nynější kasační stížnosti konečně podle Nejvyššího správního soudu nemohly založit ani stěžovatelovy odkazy na jiné právní předpisy, v nichž podle stěžovatele dokázal zákonodárce formulovat obdobná ustanovení pečlivěji, a že v posuzovaném případě se měl použít postup ve prospěch jednotlivce.

[29] Podle ustálené judikatury Ústavního soudu představuje jazykový výklad pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu, k čemuž slouží i řada dalších postupů (takto již nález Ústavního soudu ze dne 17. 12. 1997 sp. zn. Pl. ÚS 33/97). Je třeba mít na zřeteli, že právní norma se ne vždy musí krýt s tím, jak je vyjádřena v textu zákona, a to ani v takovém případě, kdy se text může jevit jako jednoznačný a určitý. Z toho důvodu má značný význam hledání smyslu a účelu zákona (např. nález Ústavního soudu ze dne 8. 11. 2007, sp. zn. II. ÚS 1710/07).

[30] Nejvyšší správní soud ustáleně upozorňuje, že postup ve prospěch jednotlivce nelze vykládat natolik široce, že by jakoukoli interpretaci právní normy podanou stěžovatelem měly správní orgány (resp. správní soudy) zohlednit jakožto dvojí výklad (např. rozsudek ze dne 22. 7. 2014, č. j. 9 Afs 63/2013 - 84, odst. [48]). Z hlediska aplikace pravidla ve prospěch jednotlivce je tak zásadní, zda byly dány k dispozici dva rovnocenné výklady použitelných právních ustanovení (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2011, sp. zn. III. ÚS 856/11). Teprve v případě existence dvou rovnocenných výkladů je namístě zvolit variantu ve prospěch jednotlivce (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 12. 2015, č. j. 6 As 167/2015 - 37, odst. [20]).

[31] Z výše vyložených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud v daném případě k závěru, že výklad § 306 odst. 1 nového stavebního zákona je jednoznačný jak z hlediska jeho předmětu [odst. [12] až [15] výše], tak z hlediska jeho časové aplikace [odst. [16] až [27] výše]. Stěžovatel podle Nejvyššího správního soudu neprezentoval takový výklad uvedeného ustanovení, který by byl rovnocenný výkladu přijatému krajským soudem a nyní potvrzenému Nejvyšším správním soudem.

[32] Z uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelova kasační stížnost není důvodná, proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.). Stěžovatel v nynější věci nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.) Žalovanému pak nevznikly žádné náklady, které by se vymykaly z jeho běžné úřední činnosti, proto mu Nejvyšší právní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[33] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě Nejvyšší správní soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a tato osoba přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovala. Proto jí (za použití § 120 s. ř. s.) právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2025

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu